

Tíz éve már

*Zizegtek a lábunk alatt
gyilkos, véres üzenetek.
Álmaimban, néha-néha,
még Szegeden menetelek.*

*Csupa papír volt az utca,
röpiratok, vérrel teli;
úgy látszott már, a világot
a gyűlölet s a könny lepi.*

*Úgy látszott már, a világot
a vakok tanítják látni;
s visszajönnek a halottak
az élőkkel kánkánt járni.*

*Csupa szenny volt az az utca,
csupa fürtelem a város;
éjjel sem volt bársony-csöndes,
nem volt nappal sem világos.*

*Romok hullottak az égből,
s a bor vérré vörösödött;
az arcunkra, a lelkünkre
minden-mindegy ködösödött.*

*Álmaimban most is néha
ott, Szegeden menetelek.
S velem dobognak az utcán
kit szerettem, kik szerettek.*

*Tíz éve már, nem is hinném,
el sem hiszem, hogy még élek.
Akkor, éhen és piszokban,
mást sem hittünk, csak a véget.*

*Csak a véget. És a szépet
azt hittük, hogy elfeledtük.
Ó, az ember furcsa jószág:
tíz éve, hogy újra kezdtük.*

*Be jó, hogy a szív megújul.
be jó, hogy az ember feled.
Csak az álom... néha-néha
még Szegeden menetelek.*

Mese Miskáról

Miska sápadt, szép gyerek volt,
elemibe együtt jártunk.
A szép Damjanich-utcában
nem volt vigabb legény nálunk.

Oly szőke volt, olyan apró,
Hófehérke szeretője...
Az osztályunk szemefénye,
eminense, legelsője.

Kicsi szabó volt az apja,
szürke szegénységbe oltott.
Sohase varrt ő új ruhát,
csak a régi foltra foltot.

Majd a Miska! hogy majd egyszer
ő gyújtja fel a világot.
Vagy, ha azt nem, hát legalább
a sok foltozott kabátot.

Miska pompás legénnyé nőtt,
apróka és mégis délceg.
Nyolc iskolát és még négyet
csupa színjelessel végzett.

Szegény foltozó szabóka
királyt, szentet, istent áldott,
hogy a Doktor Miska fia
annyi boldog reményt váltott.

Majd most csak én! így a Miska,
sutba dobjon tüt és cérnát...
Negyvennégyet írtak akkor —
s agyonverték a fasiszták.

Őszi vers

Az egyik mindig nevetett.
Rőt nevetése volt, a fene tudja,
festve volt tán? Biztosan festve,
És úgy nevetett, miként a pulyka:
pulyogva, trullázva, öblögetve.

A másik sirt néha. Este
inkább, a villanyfényben elterülve;
hogy a nap hajnalt, delet sugárzott,
majd tűnt, pirosan, menekülve —
és ő nem váltotta meg a világot.

Az egyik nézett és nem látott,
a másik vak lelkébe nézett.
Motyogott lent egy boldog részeg,
ki épen bánatot okádott.
A parkban egy szőke, öregdiák .
a rovásait számolgatta,
füttyörészett és belevésett
egy lányszívet a parki padba.
Villamos csöngött, egy utcaseprő
a gondját szidta, elsejéig...
csupa hétköznapi volt a világ.

Lehet-e zászlót tűzni a szívbe
és így rohanni végig-végig?
Az élet, bizony, furcsa barikád...

Az egyik mindig nevetett, mint a nap,
a másik könnyezett, mint a felhő.
Ember volt, szegény, ez is, az is,
és én voltam mind a kettő.

Gál László

BOSÁN GYÖRGY:

Zentai utca (olaj)